

Щоб жить – ні в кого права не питаюся. Щоб жить – я всі кайдани розірву.
Я стверджуюсь, я утверджуюсь, бо я живу!

Павло Тичина

Білоцерківська міськрайонна газета

Громадська ДУМКА

Виходить з 30 серпня 1990 р. № 67-68 (14272-14273), 23 СЕРПНЯ 2024 р. Роздрібна ціна 9 грн. 00 коп.

«Завдяки театру людина здатна відчутти в собі Божу іскру»

Наша розмова з новим директором, художнім керівником Київського академічного обласного музично-драматичного театру ім. П.К. Саксаганського ТАРАСОМ ВОЛОДИМИРОВИЧЕМ МАЗУРОМ напередодні нового, 91-го, театрального сезону розпочалася із проблеми суто воєнного характеру. Вмощуючись для інтерв'ю по різні боки столу в його робочому кабінеті й відповідаючи на моє «Як почуваетесь на початку нового шляху, в новому амплуа?», господар поділився: «Нинішній мій початок дуже складний. Війна впливає і на театральне життя також. Зараз ми зіткнулися з проблемою відсутності генератора. І якщо зима буде такою, як прогнозують, ми просто не зможемо існувати. Я намагаюся зараз вирішити цю справу, звертаюся до різних багатих людей нашого міста, і сам ходив, і відправляв листи. Поки що безрезультатно. Формулювання різні, але найпоширеніше: зараз війна, і все йде на війну»...

Але, як ми з'ясували далі, війни виграють ті народи, які ні на мить не забувають, хто вони, яке мають коріння, й міцно його тримаються. Культура, яку репрезентують, зокрема, й служителі Мельпомени, безперечно, формує основу самоідентифікації народу. Тож ми пропонуємо вам, шановні читачі, розмову з цікавою молодою людиною, яка чітко це розуміє і володіє талантом та досвідом утвердження високого театрального мистецтва, що особливо потрібне нам у ці важкі часи.

– Пане Тарасе, уявіть, що Ви – перед залом, в якому сидять читачі «Громадської думки». Відрекомендуйте себе, будь ласка, нашій аудиторії. Зробіть це так, щоб їй сподобатись.

– (Сміється) Я сказав би так – можливо, ми з вами зустрічалися раніше, адже в мене довга історія з цим театром, я тут працював ще 15 років тому. Працював шість із половиною років. Зробив виставу «Поминальна молитва», якою театр захищав своє звання академічного.

Я знаю колектив, а він знає мене. Мені здається, я

повинна не зникати.

– Для чого взагалі людям театр?

– На мою думку, він володіє двома головними властивостями. Перша: завдяки театру людина здатна відчутти в собі якусь Божу іскру, подих мистецтва загалом, частиною якого є театр. Він, напевне, найбільше дозволяє нам відчутти себе не твариною, скажем так. А ще театр є мистецтвом живої людини, його не можна замінити. Коли актор виходить на сцену, відбувається обмін енергіями між ним і глядачем. І цю складову не можна замінити жодним іншим видом мистецтва. Й оскільки театр – річ синтетична, що поєднує в собі багато інших, він, відповідно, дуже потужний вид мистецтва. Здатний впливати на глядача сильно, фактично змінюючи його погляди, думки... Були в мене у практиці люди, які, подивившись ту чи іншу виставу, казали, що вони змінили своє життя докорінно. Мабуть, для цього люди і йдуть до театру.

Можливо, діє й інший аспект. Театр умовно ділять на дві категорії: той, що відображає дійсність, і той, що створює альтернативну дійсність. Другий варіант мені як режисерові ближчий. Ймовірно, це також є тією особливістю, що дає можливість людині потрапити в інший, більш приємний, комфортний світ. Тому що наш світ дуже часто буває колючим.

– З 9 липня цього року Ви стали директором, художнім керівником театру імені Саксаганського. З Вашої точки зору, що це за явище взагалі – Київський обласний академічний музично-драматичний театр ім. П.К. Саксаганського?

– Величезним плюсом театру Саксаганського я вважаю його гнучкість. Він ще не загруз в усвідомленні власної величч, школи. Тут дуже багато молоді. Коли я приїхав робити «Народного Малахія», був просто вражений: незважаючи на весь складний період у зв'язку зі зміною влади тощо, жива енергія творчості в театрі залишилася. Я вже давно як режисер так комфортно не працював з акторами. Театр Саксаганського мені подобається тим, що він згуртовується в нинішніх складних обставинах, намагається вижити, живе, діє і бореться.

Далі – на стор. 2

розумію, що театру потрібно. Загалом театру присвятив вже більше двадцяти років. Працював у різних колективах. Пітер Брук (видатний англійський режисер театру та кіно) казав, що молодий режисер повинен якомога більше їздити і ставити в різних театрах, щоб розуміти інших.

Буду пробувати формувати театр сучасний, цікавий. Я завжди вважав: якщо ти займаєшся чимось, чим люди займалися багато-багато років, то, певно, мусиш щось привнести нове, раз ти вже вирішив, що можеш бути цікавим на фоні всіх своїх попередників.

Вважаю, що театр якоюсь мірою має бути чимось революційним, що пропонує діалог або провокує на щось. Є така фраза, яку я дуже люблю: театр – це ЖИВА енергія творчості. Театр постійно повинен кипіти, шукати, прокладати. Тобто дія, що лежить в основі театру,

24
серпня

День Незалежності України

ШАНОВНІ ЖИТЕЛІ
БІЛОЦЕРКІВСЬКОЇ ГРОМАДИ!

ЩИРО ВІТАЮ ВАС З ДНЕМ
ДЕРЖАВНОГО ПРАПОРА УКРАЇНИ
ТА ДНЕМ НЕЗАЛЕЖНОСТІ УКРАЇНИ!

24 серпня 2024 року виповнюється 33-тя річниця ухвалення Акта проголошення незалежності України, проте сучасна її незалежність базується на тисячолітньому спадку державності й досвіді національного державотворення.

У 1991 році Україна відновила свою незалежність не «завдяки колапсу радянської імперії», а навпаки – тоталітарну радянську систему було повалено завдяки прагненню до відновлення власної незалежності та зусиллями народів, поневолених комуністичним московським режимом.

Сьогодні кожен українець знає, що незалежність України – це аксіома, яка не потребує доведення. Агресор вторгся на нашу територію з наміром учинити те, що йому не вдалося за всі минулі роки і століття – підкорити Український народ.

Тисячі наших воїнів зі зброєю в руках, а волонтери і прості громадяни України своїми щоденними діями в тилу доводять це. Ми не тільки відстоюємо своє природне право мати власну державу, а й захищаємо свій цивілізаційний вибір від вторгнення споконвічного ворога – московії.

Цими днями щиро дякую кожному захисникові та бажаю кожному з нас якнайшвидшої Перемоги та незламної віри в щасливу долю України. Міцного здоров'я, успіхів, благополуччя і мирного неба усім нам!

Володимир **ВОВКОТРУБ**,
секретар Білоцерківської
міської ради

Батьківщина – мати пам'ятатиме

Важкою і кривавою ціною здобувається наша вистраждана поколіннями Незалежність. Гинуть найкращі, гинуть сумлінні та сповнені патріотизму і світлим мріям. Летять навіки у безмежний вирій їхні святі душі, і найменше, що можуть живі, – пам'ятати їхній подвиг в ім'я Батьківщини.

Пам'ятати 27-річного солдата **Владислава Володимировича ПОЧИВАЛІНА**, помічника гранатометника механізованого батальйону військової частини А 7028, який загинув 9 серпня біля Торецька Донецької області.

Поховали молодого воїна на Алеї Слави.

Пам'ятати і полеглого нашого 45-річного земляка, солдата **Олександра Миколайовича ЖУРАВЛІОВА**, старшого водія гранатометного відділення гранатометного взводу механізованого батальйону військової частини А 4007. Він загинув 16 лютого 2024 року, виконуючи бойове завдання, внаслідок обстрілу з РСЗВ противником в районі Авдіївки Покровського району на Донеччині. Захисник мужньо виконав свій військовий обов'язок у бою за Україну. Поховали його на Алеї Слави Сухоярського кладовища, місці вічного спочинку незабутніх синів Білоцерківщини, справжніх героїв України.

